

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/75/2020
Identifikačné číslo spisu: 4416010482
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4416010482.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 24. marca 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. U. pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného O. U. podaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/105/2019 z 2. júna 2020, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/108/2016 z 3. októbra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. U. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2T/108/2016 z 3. októbra 2019 tak, že obvineného O. U. (ďalej len „obvinený“) uznal za vinného z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa obvinený dopustil na tom skutkovom základe, že:

- potom, čo si dňa 22. septembra 2015 v čase po 13:30 hod. v bližšie neurčenom čase a na nezistenom mieste, nezisteným spôsobom zadovážil kreditnú kartu číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, vydanú spoločnosťou Cetelem Slovensko a. s. Bratislava, a to bez súhlasu jej držiteľky H. U., nar. XX. M. XXXX, trvale bytom D. R., D.. XXXX/XX, túto dňa 22. septembra 2015 v čase o 14:00 hod. v meste S. na ulici C. X, neoprávnené trikrát použil pri pokuse o výber finančnej hotovosti v bankomate Slovenskej sporiteľne a. s. Bratislava, číslo terminálu XXXXXX, ktoré boli neúspešné a k výberu hotovosti nedošlo.

Za to súd prvého stupňa uložil obvinenému podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona [za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia pritŕžujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona] na trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil súd prvého stupňa obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal súd prvého stupňa poškodenú H. U., nar. XX. M. XXXX v S., trvale bytom D. R., D.. XX (ďalej len „poškodená“) s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným a odvolania podaného poškodenou rozhodol rozsudkom z 2. júna 2020, sp. zn. 1To/105/2019 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z 3. októbra 2019, sp. zn. 2T/108/2016 vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň odvolací súd podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie poškodenej zamietol, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

Obvinený podal vlastnoručne spísané dovolanie, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené 25. augusta 2020 (č. l. 877 - 880 spisu) a s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) riadne oboznámil napriek tomu, že ho v podstate nie je možné považovať za dovolanie, keďže nebolo podané v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku prostredníctvom obhajcu. Následne však obvinený podal dovolanie aj prostredníctvom obhajcu, preto pri svojom rozhodovaní Najvyšší súd SR prihliadal na uplatnenie materiálneho prístupu ochrany základných práv obvineného, a s osobným podaním obvineného sa tiež zaoberal. Obvinený vo svojom podaní uviedol, že podáva dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. V odôvodnení svojho podania namietal porušenie práva na obhajobu postupom vyšetrovateľa a prokurátora, porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 a Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, porušenie práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, neumožnenie účinne sa v trestnom konaní obhajovať, postup odvolacieho súdu, ktorý bol podľa jeho názoru v rozpore s právnou praxou, nevypočutie jeho matky O. U. a vypracovaný posudok O.. P. A., ktorý podľa názoru obvineného obsahuje závažné pochybenia. Obvinený poukázal na odôvodnenie oslobodzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa, v rámci ktorého súd prvého stupňa uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo bez pochybností preukázané, že skutky spáchal obvinený. Žiadal dovolací súd, aby sa zaoberal oslobodzujúcimi rozsudkami súdu prvého stupňa a výpoveďou O.. P. G..

Súdu prvého stupňa bolo 17. septembra 2020 doručené písomné dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Foltána, advokáta v Galante (č. l. 884 - 886 spisu), z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Obvinený namietal, že rozsudkom súdu prvého stupňa, sp. zn. 2T/108/2016 z 3. októbra 2019, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 1To/105/2019 z 2. júna 2020, bol porušený zákon z dôvodu, že sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Podľa názoru obvineného z vykonaného dokazovania nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná jeho vina, pretože skutok nebol riadne a zákonným spôsobom zistený. Súd prvého stupňa nesprávnym spôsobom vyhodnotil dôkazy, nakoľko nevzal do úvahy všetky dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa názoru obvineného nebolo v konaní preukázané, že sa mal skutku dopustiť práve on, pretože osoba na zázname nebola jednoznačne identifikovaná ako obvinený a žiadny iný priamy, či nepriamy dôkaz neexistuje. Ak by aj súd považoval uvedený dôkaz za dostatočný, mal sa vysporiadať s lekárskou správou O.. P. G., z ktorej, ako aj z výpovede tohto lekára vyplýva, že obvinený mal na pravom členku sadrovú dlahu, ktorá obmedzovala jeho hybnosť a bola mu sňatá až 29. septembra 2015. Ďalej namietal, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali podľa zásady in dubio pro reo. Zdôraznil, že súd prvého stupňa dokonca obvineného z dôvodu nedostatočnej existencie dôkazov dvakrát oslobodil a v odôvodneniach veľmi podrobne analyzoval dôvody, ktoré ho k takémuto záveru viedli. Žiadne iné dôkazy po zrušení týchto oslobodzujúcich rozhodnutí odvolacím súdom neboli vykonané a preto nie je zrejme z čoho súdy

vyvodili záver, že obvinený skutok spáchal. Dokazovanie jednoznačne preukázalo, že skutok, ktorý sa kladie obvinenému za vinu nespáchal. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu ČR z 28. augusta 2001, sp. zn. IV. ÚS 438/2000, z ktorého vyplýva, že „každý prípad, ktorý vyvoláva sebamenšie pochybnosti, musí byť vyložený v prospech obvineného“. Na záver svojho dovolania obvinený uviedol, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí v nedostatočnej miere zaoberali argumentami obhajoby a ostatnými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na ktoré obhajoba poukazovala, a preto je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Obvinený navrhol Najvyššiemu súdu SR aby v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom odvolacieho súdu z 2. júna 2020, sp. zn. 1To/105/2020 bol porušený zákon a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku predmetné rozhodnutie zrušil v celom rozsahu, ako i rozsudok súdu prvého stupňa z 3. októbra 2019, sp. zn. 2T/108/2016 a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a opätovne rozhodol.

Poškodená sa k dovolaniu obvineného vyjadrila prostredníctvom e-mailu doručeného súdu prvého stupňa dňa 16. októbra 2020. Uviedla, že súd prvého stupňa rozhodol nespravodlivo Pani, ktorá vo veci rozhodovala, nebrala do úvahy námietky poškodenej, ani odvolanie prokurátorky. Ďalej namietala súdom zistené skutkové zistenia, ktoré nepovažuje za správne a v závere svojho vyjadrenia žiadala trest za odcudzenie jej kabelky a nie za pokus o ukradnutie peňazí z jej účtu.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „prokurátorka“) sa k dovolaniu obvineného vyjadrila písomným podaním z 20. októbra 2020 (č. l. 927 - 930 spisu), v ktorom uviedla, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne vyhodnotil vysokú pravdepodobnosť zhody osoby zosnímanej kamerovým zariadením na bankomate s porovnávacím materiálom. Z praxe používanej zhody 40 všeobecných znakov, čo predstavuje jednoznačnú identifikáciu, znalkyňa zistila zhodu v 30. všeobecných znakov, vzhľadom k čomu na bodovej stupnici zhody konštatovala stupeň 3, čo je vysoká pravdepodobnosť zhody. Obhajobu obvineného, že v inkriminovanom čase bol ošetrený na chirurgickej ambulancii a bola mu nasadená sadrová dlaha nemožno podľa prokurátorky akceptovať, pretože ošetrujúci lekár O. P. G., ani zdravotná sestra C. W. uvedenú skutočnosť jednoznačne nepotvrdili. Bolo preukázané, že zdravotnícky úkon u obvineného nebol evidovaný v evidencii Všeobecnej zdravotnej poisťovni a zdravotníckeho zariadenia Z., Galanta zdravotnícky úkon obvinenému nefakturovala a ani túto skutočnosť dôveryhodne nezdôvodnila. Obvinený potvrdenie o účasti na ošetrovaní predložil až na hlavnom pojednávaní dňa 30. novembra 2016. Prokurátorka uviedla, že súd prvého stupňa ani odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní nedopustili žiadnych hmotnoprávných, ani procesných pochybení. Rozhodnutia považuje za zákonné a odôvodnené, pričom bol v rámci trestného konania správne a úplne zistený skutkový stav. Dovolanie obvineného označila prokurátorka za účelové, v snahe zbaviť sa viny a trestnej zodpovednosti. Prokurátorka navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na verejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol, pretože nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Obvinený sa vlastnoručne spísaným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 6. novembra 2020 (č. l. 936 spisu) vyjadril k vyjadreniu prokurátorky tak, že s jej vyjadrením nesúhlasí, pretože má za to, že je v rozpore so získanými dôkazmi. Prokurátorka opakovane tvrdí, že zo znaleckého posudku vypracovanom znalkyňou z odboru antropológie vyplýva, že je zhodných 30 znakov. Znalkyňa však našla zhodu v presne 25tich znakov, čo konštatovala aj na hlavnom pojednávaní. Prokurátorka, ako aj súd prvého stupňa v odôvodnení o treste tvrdia, že bolo zistených 30 znakov, čo obvinený považuje za nepravdivé a naďalej trvá na podanom dovolaní.

+ + +

Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods.

2 Trestného poriadku) a bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaného dovolania však Najvyšší súd SR dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby bola v trestnom procese zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom miere je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada práva na obhajobu obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala.

Dovolací súd uzatvára, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech, pričom nezistil ani len v hypotetickej rovine náznak takého postupu súdov, ktorý by mal za následok ukrátenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. Dospel tak k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku označený obvineným nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Najvyšší súd SR považuje za nevyhnutné upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že obvinený síce v

rámci vlastnoručne spísaného dovolania uviedol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, následne však uvedený dovolací dôvod nepodložil konkrétnymi námietkami. Nad rámec však dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený dovolací dôvod môže byť naplnený iba v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol za spáchaný trestný čin uložený trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom. Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci) má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) bez splnenia podmienok, ktoré zákon predpokladá.

Obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý bolo možné podľa (v rozhodnom čase platného a účinného) Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 1 roku až do 5 rokov. Obvinenému bol odvolacím súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa a v rámci ustanovenej trestnej sadzby. Je teda nepochybné, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemohlo dôjsť už len z formálnych dôvodov.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie, je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovujúce dôvody dovolania - hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Najvyšší súd SR, ako súd dovolací nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o trestný čin, alebo ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, prípadne že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia

hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Dôvodnosť existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený predovšetkým odvodzoval od pôvodných oslobodzujúcich rozsudkov, ktoré vyvracajú jeho vinu. Poukázal najmä na to, že osoba na zázname nebola identifikovaná ako obvinený (zhodný len 30 všeobecných znakov), na lekársku správu MUDr. P. G. a jeho výpoveď, podľa ktorej bola obvinenému na nohu nasadená sadrová dlaha a obmedzovala jeho hybnosť. Namietal nevykonanie dôkazu (výsluch jeho matky O. U.) a závažné pochybenia v znaleckom posudku Mgr. P. A..

Najvyšší súd preskúmal obsah dovolacích námietok obvineného vzťahujúcich sa k údajnému naplneniu označeného dovolacieho dôvodu a dospel k nasledovnému:

Pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutého dôkazu, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

Rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže síce za istých okolností predstavovať porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávne (nedostatočne) zisteného skutkového stavu (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku), avšak stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože súd prvého stupňa odmietol návrh obvineného na vykonanie dôkazu výsluchom jeho matky O. U. a na stranách 8 - 9 svojho rozsudku z 3. októbra 2019, sp. zn. 2T/108/2016 zaujal stanovisko k návrhu obhajoby a vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie v naznačenom smere. Záver o nepotrebnosti doplnenia dokazovania vyslovený v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku vnímajúc ho v kontexte celého odôvodnenia, považuje dovolací súd za zrozumiteľný, presvedčivý a dostatočný na to, aby každý pochopil prečo súd nepovažoval za nevyhnutné doplniť dokazovanie, tak ako si to predstavovala obhajoba.

Vo vzťahu k námietke obvineného ohľadom spôsobu, akým súdy nižšieho stupňa hodnotili dôkazy, Najvyšší súd SR uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Tiež si treba uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej

úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

S ohľadom na uvedené Najvyšší súd SR konštatuje, že súdom prvého stupňa odmietnutý návrh obvineného na doplnenie dokazovania a tým nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval dovolací súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd SR poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami obhajoby sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a pokiaľ nechal otvorenú nejakú spornú otázku, táto bola s konečnou platnosťou v miere zodpovedajúcej „fér“ procesu, vyriešená na odvolacom súde. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok súdu prvého stupňa, ako i rozsudok odvolacieho súdu a ich odôvodnenia zodpovedajú kritériám ustanovenia § 168 Trestného poriadku a ustanovenia § 176 ods. 2 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v trestnej veci obvineného nebol naplnený ani zostávajúci dovolací dôvod, a síce dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací súd nezistil naplnenie žiadneho z obvineným uplatňovaných dovolacích dôvodov a v súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ust. § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je riadny opravný prostriedok prípustný.